

Arrest

nr. 197 652 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55 / A
9090 MELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door haar ouders X en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters ouders dienden op 12 maart 2009 een asielaanvraag in. Op 13 november 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigde deze weigeringsbeslissing bij arrest nr. 40 044 van 10 maart 2010. Op 7 oktober 2010 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.2. Op 15 december 2009 dienden zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.3. Op 29 september 2010 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het annulatieberoep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad met nummer 54 625 van 20 januari 2011.

1.4. Op 20 augustus 2010 dienden verzoeksters ouders een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 9 december 2010 onontvankelijk verklaard. Het annulatieberoep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad met nummer 157 680 van 4 december 2015.

1.5. Op 9 mei 2012 dienden verzoeksters ouders een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 30 juli 2014 onontvankelijk verklaard op dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Er werd hen eveneens een inreisverbod van vier jaar opgelegd. Deze beslissingen werden door de Raad vernietigd met de arresten 135 535 en 135 536 van 18 december 2014.

1.6. Op 9 augustus 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 19 oktober 2012 onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 26 maart 2013 dienden verzoeksters ouders een tweede asielaanvraag in. Op 26 maart 2013 werd een beslissing genomen tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.8. Op 26 augustus 2014 dienden zij een derde asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 september 2014 een beslissing waarbij de meervoudige asielaanvraag in overweging werd genomen. Op 24 februari 2015 werd evenwel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bij arrest van de Raad met nummer 151 787 van 4 september 2015 bevestigde de Raad deze beslissingen.

1.9. Verzoekster diende op 22 september 2015 een asielaanvraag in. De subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus werden geweigerd op 10 november 2016. Bij arrest van de Raad met nummer 157 681 van 4 december 2015 vernietigde de Raad de beslissing van 29 september 2010.

1.10. Verzoekster diende een nieuwe aanvraag in om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis op 22 februari 2017. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30 mei 2017. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

G., S. (R.R. ...)

Geboren te Al Moussel op 25.07.1986

Wettelijk vertegenwoordiger van:

Y., M. (R.R. ...)

Geboren op 14.08.2006 te Damascus

Y., A. E. (R.R. ...)

Geboren op 06.07.2016

Nationaliteit: Irak

Adres: (...)

En de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.02.2017 werd ingediend door:

Y., M. (R.R. ...)

Geboren op 14.08.2006 te Damascus

Nationaliteit: Irak

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat deze verzoeken onontvankelijk zijn.

Reden:

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat de identiteit van betrokkenen uitermate onzeker is. De RVV stelt in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is. Het feit dat beide aanvragen tot verblijfsmachtiging werden ingediend tijdens lopende asielprocedures (de aanvraag d.d. 15.12.2009 tijdens de eerste asielprocedure van mevrouw G. en de aanvraag d.d. 22.02.2017 tijdens de asielaanvraag van haar dochter M.), doet niets af aan het feit dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de identiteit van betrokkenen uitermate onzeker is.

Uit de laatste beslissing d.d. 10.11.2016 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (inzake de asielprocedure van dochter M.) blijkt namelijk: "(...) dat ze een gebrek aan medewerking vertoonden en dat niet in het minste geloof kan worden gehecht aan hun beweerde herkomst, levensloop, opeenvolgende verblijfplaatsen, profiel, situatie en problemen. (...) Uw ouders weigerden moedwillig klaarheid te scheppen en maakten het dus onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen hun werkelijke nationaliteit, herkomst, levensloop, opeenvolgende verblijfplaatsen, profiel, situatie en problemen." Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit de beslissing d.d. 24.02.2015 van het CGVS (inzake de derde asielaanvraag van mevrouw G.) blijkt verder: "Dat u voorts (...) via uw advocaat op 14 november 2014 het CGVS inlicht dat u en uw partner in feite de Syrische nationaliteit hebben, om dan uiteindelijk (...) te ontkennen dat u de Syrische nationaliteit heeft en opnieuw uw eerdere verklaringen betreffende uw Iraakse nationaliteit en uw verblijf tot 2003 in Noord-Irak te bevestigen(...)". Echter, aan dit verblijf in Noord-Irak wordt door het CGVS geen geloof gehecht daar: " (i) u geen notie heeft van het Badini, de taal van de plaats waar u (...) beweert te hebben gewoond, (ii) uw onwetendheid omtrent bepaalde aspecten waarvan toch van iemand die beweert tot 2003 – tot zijn 17de levensjaar- in Zakho te hebben gewoond mag worden verondersteld dat deze zaken gekend zijn, (iii) uw incoherente verklaringen betreffende de plaats waar uw uw Iraakse identiteitskaart zou gaan afhalen zijn en (iv) uw onvermogen enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen betreffende uw identiteit of nationaliteit." (CGVS d.d. 16.11.2009)

Bovendien heeft mevrouw G. bij haar aanvraag 9bis d.d. 09.05.2012 een kopie voorgelegd van de Iraakse identiteitskaart met nummer 045752 als bewijs van haar identiteit. Uit het PV met nummer OU.21.L3.005106/2012 opgesteld door de Federale Politie blijkt dat het hier gaat om een vals document. Betrokkene heeft aldus bewust getracht de Belgische autoriteiten te misleiden door het voorleggen van bedrieglijke identiteitsdocumenten. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigeren volgens het principe "fraus omnia corrumpit".

Bij de aanvraag 9bis d.d. 22.02.2017 wordt een gehomologeerde akte van bekendheid voorgelegd met betrekking tot mevrouw G. Echter, deze akte, die louter opgesteld werd op basis van getuigenverklaringen, heeft onvoldoende gewicht om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. De voorgelegde gehomologeerde akte van bekendheid kan dan ook niet aanvaard worden door onze diensten als een bewijs van identiteit of nationaliteit.

Met betrekking tot het doopattest, opgesteld door de Haldean Dioces of Zakho and Duhok Iraq' voorgelegd bij de aanvraag d.d. 22.02.2017 merken we op dat de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit bewezen moet worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart. Dit doopattest kan dan ook evenmin door onze diensten aanvaard worden als een identiteitsbewijs. Volledigheidshalve wijzen we erop dat dit attest werd opgesteld door de 'Haldean Dioces of Zakho and Dohuk' maar dat het CGVS geen enkel geloof hecht aan het verblijf van betrokkene in Noord-Irak.

Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van voorgelegde akte.

Het door betrokkene voorgelegde attest van immatriculatie kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een attest van inontvangstname afgeleverd wordt door de gemeente, in het kader van asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte

identiteitsgegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Constate rechtspraak van de RVV verplicht de administratie om over te gaan tot een beslissing rekening houdend met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Dit houdt in dat onze diensten rekening moeten houden met alle relevante elementen uit het administratief dossier en dus met de absolute onzekerheid geuit door het CGVS omtrent de nationaliteit en herkomst van betrokkene en met het feit dat betrokkene gebruik gemaakt heeft van valse identiteitsdocumenten en dit ondanks het feit dat beide aanvragen 9bis ingediend werden tijdens lopende asielprocedures.

De RVV stelt in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt :

"Schending van artikel 9bis en ter van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (verder Vreemdelingenwet), gelezen met de motiveringsplicht (art 62 VW), het voorzorgsbeginsel.

Doordat: Er geen rekening werd gehouden met de bewijskrachtige elementen en documenten.

Doordat: De identiteit van verzoekende partij middels draagkrachtige bewijselementen voldoende aangetoond is..

Zodat: de bestreden beslissing moet worden verbroken.

Motivering:

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is: – de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; – de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33)

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster en haar familie weldegelijk over identiteitsdocumenten beschikken en deze hebben voorgelegd. Bovendien bewijzen de verzoekers hun identiteit door middel van een gehomologeerde akte van bekendheid, zijnde een rechterlijke Belgische beslissing.

De Dienst vreemdelingenzaken meent echter dat een vonnis van een Belgische rechter geen waarde heeft....

Er werd aldus voldoende bewijs van identiteit voorgelegd.

Hieruit volgt dat de identiteit van verzoekster niet onzeker is. Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloot tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het middel is in die mate gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven, die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 9bis, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)”

2.4. Uit bovenvermelde wetsbepaling blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

Verzoekers voeren aan dat zij wel degelijk over identiteitsdocumenten beschikken en dat zij bovendien een gehomologeerde geboorteakte hebben neergelegd. Zij voeren aan dat de verwerende partij niet aan het vonnis van homologatie kon voorbijgaan.

Met betrekking tot de kopie van een Iraakse identiteitskaart die door verzoekster werd neergelegd, motiveert de bestreden beslissing dat uit een pv van de federale politie blijkt dat deze vals is. Verzoekers brengen geen elementen aan die van aard zijn deze motivering te weerleggen.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij een gehomologeerde geboorteakte hebben neergelegd, motiveert de bestreden beslissing dat een dergelijke akte niet kan dienen als identiteitsbewijs.

Naar luid van artikel 70 van het Burgerlijk Wetboek kan het ontbreken van een geboorteakte worden ondervangen door een akte van bekendheid, afgeleverd door de vrederechter van de woonplaats van de betrokkene. De vrederechter maakt deze akte vervolgens, voor homologatie, over aan de rechtbank van eerste aanleg. De vervangende akte van de geboorteakte dient de essentiële bepalingen van de geboorteakte te vermelden, met name de geboortedatum en geboorteplaats.

Verweerder stelt aldus terecht in de bestreden beslissing vast dat de gehomologeerde akte van bekendheid niet kan worden aanvaard als een geldig identiteitsdocument of bewijs van onmogelijkheid om een geldig identiteitsdocument te bekomen. De akte van bekendheid kan hoogstens aantonen dat betrokkene geen geboorteakte kan voorleggen. De akte van bekendheid strekt er aldus slechts toe de geboortedatum en geboorteplaats van de betrokkene te acteren. De homologatie door de rechtbank van eerste aanleg houdt als dusdanig dan ook niet het bewijs van de identiteit of nationaliteit van betrokkene

in. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij aanvoeren dat de verwerende partij *“meent dat een vonnis van Belgische rechter geen waarde heeft...”*

Verzoekers voeren geen verdere concrete grieven aan tegen de bestreden beslissing.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT